

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 74.

Trettende Session.

22de Møde.

Lørdagen den 2den November Kl. 1.

(Fortfat.)

L. Olsen: Naar jeg har begjæret Ordet, er det ikke skeet for at gjøre nogen stor Tale, thi jeg er naturligviis ikke nogen Tale, men det er skeet paa Grund af en Paragraph i Lovforslaget, nemlig § 28, der handler om Tilsigelsen, der skal forkyndes ved Stævningsmænd, og det, saavidt jeg veed, er undgaaet Thingets Opmerksomhed, at det er paalagt Stævningsmændene at skulle give en Gjenpart af Tilsigelsen. Det, jeg vil udtale, er, at det er en forsøgt og ikke ringe Byrde for en Stævningsmand at levere en saadan Gjenpart, især naar man veed, hvor daarlige de, der have med saadanne Sager at gjøre, blive lønede. De faae kun 8 β hver for en saadan Forretning i Forligsager og 18 β i andre Sager; naar de skulle levere en Gjenpart af Tilsigelsen, vil det medtage en meget betydelig Tid for dem og sinke dem meget i deres Arbejde. Vi vide jo Alle, at det er Personer af Bøndestanden og Arbeidsklassen, der udføre saadanne Forretninger. Paa Landet maa man give 3 til 4 Mk. om Dagen for at leie en Arbeidsmand, og Stævningsmændene skulle selv befordre sig og nydes med de 8 β , eller høist 18 β , der gives dem i Betaling for en Stævning. Jeg vilde derfor ønske, at Thinget vilde tage i Betragtning, om ikke en saadan Byrde burde forandres, især hvis vi kunde opnaae at faae et nyt Spørtelreglement, hvilket vistnok i mange Henseender var ønskeligt; jeg vilde derfor ønske, at et saa-

dant maatte komme istand samtidigt med denne Lov.

S. Sager: Den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) oplæste § 23 paa tre Linier nær, men det vilde unægtelig have stillet Sagen noget anderledes med Hensyn til Forundersøgelserne, end han meente, dersom han havde oplæst de tre sidste Linier med. De lyde saaledes: „eller: at Vedkommende i det Mindste angiver væsentlige Omstændigheder, som ere stilkede til at lede til Forbrydelsens Opdagelse.“ Deri ligger altsaa, at det, for at Dommeren kan sættes i Bevægelse, ikke er nødvendigt, at en bestemt Person er udpeget. Ganske vist maa og bør der, naar Nævninger indføres, indtræde en Forandring med Hensyn til Dommervirksomheden paa det første Trin af Undersøgelsen. Den skarpe Inquisition, den Lethed, hvormed Dommeren nu sætter sig i Bevægelse ifølge en Angivelse, kan ikke i den Grad findes, naar Nævninger skulle indføres; der maa foreligge visse vægtige Grunde for at Dommeren kan sættes i Bevægelse. Den almindelige Inquisition, der begynder i Betragtning af, at man mulig kan udfinde den Skyldige, og som ofte har tilfølgende, at Personer anholdes og arresteres, som senere findes uskyldige, maa noget forandres. Jeg tror, jeg er gaaet saa langt, det er muligt at gaae med Hensyn til at nedlægge denne Myndighed netop i Dommerens Haand. Med Hensyn til de Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Majoritet; skal jeg tillade mig den Bemærkning, at det er Noget, der overalt vil vise sig, at Nævningerne ere tilsviellige til at følge den mildeste Mening, og netop derfor tror jeg; at man hovedsagelig